

L'Espurna Solidària

La Chispa Solidaria

Suplement aperiòdic de "Emancipación Obrera"

nº 10 – Octubre 2013

"Els obrers a tots els països som estrangers:

¡¡Una sola classe, una sola lluita!!"

Índex:

- Com s'ha organitzat el ràpid empitjorament de les condicions laborals dels treballadors de l'ensenyament? pàg. 1
- Per què el capitalisme exigeix descarregar la seva crisi en tots els treballadors, incloent-hi els públics? pàg. 3
- Què us espera, estudiants, com a futurs treballadors? pàg. 3
- Quina és l'alternativa dels treballadors assalariats de l'ensenyament davant d'aquest panorama? pàg. 4

COM S'HA ORGANITZAT EL RÀPID EMPITJORAMENT DE LES CONDICIONS LABORALS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT?

Els atacs contra les condicions laborals dels treballadors a l'ensenyament, planificats per la patronal i l'Estat als despatxos de les altes esferes econòmiques i polítiques, han de ser portats i aplicats a cada un dels centres. No serà la consellera de torn qui imposi treballar més cobrant menys, personalment, amb el fuet a la mà, a cada escola i institut! I com més dissimuladament s'imposin aquestes mesures i menys resistències aixequin, millor. Per això, el sindicalisme subvencionat s'encarrega de desorganitzar els treballadors, sumint-los en la impotència individualista, mentre que el paper de capatassos el vénen complint els directors i els seus equips, que no només es limiten a aplicar rigorosament tota ordre contra els treballadors que els arribi des de dalt, sinó que també es dediquen a inventar tota mena de mesures de sobre treball pels SEUS empleats. Que la majoria dels equips directius siguin afins a CCOO-UGT-etc i que se sumin amb entusiasme a mareas verdes o grogues no hauria de sorprendre a ningú, encara que tots els treballadors de l'ensenyament hauríem de prendre bona nota d'amb qui ens l'estem jugant, sense deixar-nos enganyar per les falses baralles que tots aquests llops amb pell de xai organitzen contra l'administració quan no els queda més remei que tapar les seves lletges vergonyes.

Qui es resisteixi a acceptar el que diem que contempli els fets que segueixen i que comenci per comprovar com el terreny s'ha anat aplanant des de fa anys. A Madrid, l'any 2004 (Decret 63/2004, de 15 d'abril, del Consell de Govern), les comissions de selecció que trien director pels centres passen a quedar formades per tres membres nomenats per la Direcció General de Recursos Humans, un altre nomenat pel claustre de professors i un més nomenat pel Consell escolar. El timo de l'estampeta que exemplifica novament en què consisteix la democràcia patronal: tres vots del patró per dos dels treballadors. **Aquests directors triats a dit, a més, veuran les seves retribucions i condicions laborals àmpliament millorades.** Mentre que a la resta dels treballadors a l'ensenyament se'ns reduïen els salaris, al 2009 als directors els van començar a pagar un plus mensual per cada alumne que matriculessin al centre **(0,50€ per alumne + 550 € fixes, al mes).** **Amb la part variable del plus, es compraria la implicació personal de cada director (i cap d'estudis) en l'augment de les ràtios i suposa una mesura que de facto selecciona per a aquests càrrecs als personatges amb menys escrúpols.** És convenient que recordem, companys, quan corregim exàmens i anem de classe saturada en classe saturada, quant cobren aquests capatassos pel nostre sobre esforç sempre "pel bé dels nens". La mateixa consellera d'educació de Madrid, Lucía Figar, va declarar, al XX congrés de FEDADI (Federació d'associacions de directors de la qual tindrem ocasió de parlar més endavant), que pujava els sous dels directors madrilenys per a que "estén allí los mejores", en emplenar-se les butxaques a costa del treball dels altres i de l'educació dels fills dels treballadors

assalariats, hem d'entendre. I per refermar encara més aquesta natural aliança del patró-Estat amb els capatassos-directors que hauran d'imposar les seves mesures contra nosaltres en cada centre afegia que calia millorar les condicions laborals "a aquellos que tienen más responsabilidad en la vida de un centro y más carga de trabajo, que son los directores y equipos directivos. (...) La Comunidad de Madrid ha llevado a cabo un aumento en la remuneración de todos los directores este año y aprobado para el 1 de enero de 2010 también aumentar el sueldo de todos los jefes de estudio y secretarios. Es una subida significativa media de 330 euros mensuales para los directores en una época de crisis presupuestaria. (...) Hemos dado un paso con esta primera subida que, a pesar de las vacas flacas, en los próximos años no será la última porque pensamos que tendrá más recorrido. Hay que prestigiar esa labor porque la carga de trabajo y la responsabilidad de un director y su equipo está a años luz de la tarea del resto de los docentes" (Europa Press 27/11/2009). Posteriorment el PP de Madrid va complir amb aquesta promesa autoimposada i va sumar a aquest descarat suborn als caps d'estudis i secretaris, que cobrin el 60% del plus que correspongui al director del seu centre. A més, mentre que la resta dels treballadors veien multiplicada la seva càrrega laboral amb les mesures d'augment d'una hora lectiva per a tutors i caps de departament el 2010 i amb el pas a les 20-21 hores lectives per a tots el 2011, als equips directius se'ls hi eliminen fins a 12 hores lectives dels seus horaris a partir de les Instruccions d'Inici de Curs de 2011 i successives. A més de com a premi, aquest alliberament d'hores de classe serveix també en part, com passa amb els alliberats sindicalers, perquè tinguin temps i energies disponibles per mantenir el contacte directe amb el patró-Estat.

Els qui vulguin pensar que els directors madrilenys d'institut són víctimes innocents d'un intent descarat de suborn a canvi d'esdevenir el fuet dels seus companys han de saber que l'actual situació de capatassos juntament amb la pujada de sou havia estat sol·licitada prèviament pels propis directors des de diverses de les seves associacions més importants. ADIMAD és la molt activa associació majoritària de directors d'institut de Madrid, freqüentment publicitada per mitjans com El País com una associació progre i combativa contra l'administració. FEDADI és la federació nacional d'associacions de directors d'instituts. Ambdues estaven presidides fins a març de 2013 per Jose Antonio Martínez Sánchez, director de l'IES Pío Baroja, de Madrid. Martínez Sánchez és, com a representant de FEDADI, membre al costat de sindicats subvencionats, patronal, església catòlica, etc., del Consell Escolar de l'Estat, que és un organisme que "dictamina los proyectos de normas en materia educativa, que tengan que ser aprobados por el Parlamento, el Gobierno o por el titular del Ministerio de Educación". Les dues associacions estan, doncs, fortament

institucionalitzades, el que explica que Lucía Figar fos convidada al XX congrés de FEDADI per anunciar el generós augment de salari pels directors. ADIMAD, uns mesos abans d'aquest anunci congressual, i FEDADI mesos després, publicaven sengles documents¹ en què exigien a l'Administració el compliment d'un programa per a la funció directiva, en el qual podem llegir literalment els següents punts: *"una normativa detallada y uniforme, dirigida a apoyar la autoridad de las direcciones de los centros que, hasta hoy, ha sido relegada a un segundo plano"*, que les diera a los directores las competencias de *"designación y destitución de los responsables de órganos pedagógicos"*, *"supervisión de la práctica docente, pudiendo entrar en las clases"*, *"ejercer la potestad disciplinaria en relación con todo el personal adscrito al centro, con capacidad de sancionar las faltas leves (apercibimiento o deducción de haberes), y de proponer la apertura de expedientes disciplinarios"*, *"la imposición de sanciones por faltas leves debe ser una competencia del Director. (...) no existe indefensión y si la ejemplaridad de la inmediatez de la sanción, además de reforzar la figura del Director como Jefe de personal"*, *"la evaluación del personal del centro debe tener consecuencias en su carrera profesional"*, *"es imprescindible que el Director valore la actuación de los profesores en comisión de servicios"*, *"es imprescindible que el Director valore la actuación de los profesores en expectativa de destino antes de confirmar el puesto de trabajo"*, *"cuando un profesor interino no demuestre la cualificación necesaria [i qui ho determina això?, el Director!], a instancias del Director y con la intervención del Servicio de Inspección pueda ser expulsado de las listas de contratación"*, piden también los Directores la capacidad de *"contratar directamente a los monitores [de programes com el PROA, compensació externa, activitats extraescolars, etc.]"*, *"la distribución final de grupos [es refereix al procediment per l'el·lecció d'horaris del professorat] debe ser decisión del Director"*, *"el Director debe tener la posibilidad de fijar guardias y bibliotecas o de sustituir estas por otras horas de dedicación al centro"*, *"nos parece indispensable que el Director, en el ejercicio del cargo, tenga la consideración de autoridad pública, gozando de presunción de veracidad y de ajuste a la norma en sus actuaciones"*, i finalment reclamen per a ells mateixos: *"una vez finalizado el mandato, el Director que lo solicite debería tener derecho a una Licencia por estudios"*, *"los exdirectores y exdirectivos deben ser especialmente valorados a efectos de provisión de puestos de trabajo en la función pública"* y *"debe considerarse mérito preferente y ha de tener consideración especial el haber ejercido cargos directivos, con evaluación positiva, para el acceso a la Inspección Educativa"*. Mesos abans de la seva pujada de sou, els directors demanaven la capacitat de contractar, acomiadar i fer fora del centre a treballadors, de vigilar-los i sancionar-los, de valorar-los amb conseqüències laborals futures, de determinar quina és la seva tasca en cada període... tot això atribuïnt-se una presumpció de veracitat policial i assegurant no haver de tornar a les files del "professorat normal" (on sens dubte els seus antics súbdits tindrien serioses temptacions de fer-los-ho passar molt malament). En definitiva, aquest és el programa covard de tot trepa disposat a ascendir trepitjant caps sempre que ho pugui fer sense conseqüències negatives per a si mateix. Que aquestes associacions de directors demanin i exigeixin al patró-Estat formar un cos específic de directors amb plens poders patronals per fer petar el fuet sobre els SEUS treballadors, professors o no, fixos i molt especialment eventuais, no és casual. El que proposen, concisament, és que els centres educatius funcionin amb les formes i les maneres de la gestió de les empreses privades, la introducció a l'educació estatal de la qual constitueix el principal punt del pla de la patronal.

¹*Propuestas y consideracion sobre el ROC*, <http://www.adimad.org/wp-content/uploads/2009/03/propuestas-de-adimad-para-el-nuevo-roc.pdf>. En la misma línea FEDADI (*Aportaciones desde FEDADI al pacto educativo*), <http://www.fedadi.org/wp-content/uploads/2010/02/Aportaciones-desde-FEDADI-al-pacto-educativo.pdf>.

Aquesta línia és la mateixa que mantenen els sindicats subvencionats quan parlen de "carrera professional en educació" i de l'"autonomia dels centres" i és la mateixa que va encoratjar la reforma de la funció directiva que el tripartit català (ICV/ IU-ERC-PSOE) va aprovar just abans d'abandonar el poder (Decret 155/2010 sobre la "direcció de centres educatius públics"). Gairebé tot el que demanen els llops amb pell de xai d'ADIMAD i FEDADI, ja els va ser atorgat en aquell decret, i fins i tot els van donar als directors catalans amplis poders de gestió econòmica, gràcies als quals poden llogar instal·lacions i dotacions dels centres educatius o buscar recursos econòmics exactament igual que un col·legi privat. A Madrid, el PP també els ha atorgat gran part de les capacitats de caps de personal que reclamaven (imposició de faltes lleus, visat de justificacions mèdiques, nomenament d'autoritat pública sobre la resta dels treballadors...), mentre que CiU ha recollit el testimoni i segueix aprofundint en la línia, atorgant noves i més profundes capacitats als seus capatassos-directors (*Los directores de las escuelas e institutos públicos podrán decidir hasta el 50% de sus plantillas de docentes funcionarios y el 100% de los interinos y sustitutos*), El País, 13/04/13), animant-los a imposar les retallades (*En su discurso de inauguración de la IX Jornada 'La dirección en Catalunya. El estado de la cuestión', organizado por la Asociación de Directivos de la Educación Pública* (Axia [també inclosa a FEDADI]), *la consejera Irene Rigau también ha pedido a los directores que los recursos de los que disponen no sean "una coartada para no hacer lo que se debe hacer"*, Europa Press 03/11/11) i recordant-los que la seva lleialtat al patró serà recompensada (*Para poder encajar los ajustes, la consejera pidió a los directores "compromiso y lealtad" y les recordó que son "líderes pedagógicos que representan a la Administración", de modo que sus aspiraciones profesionales no tienen por qué acabarse en las cuatro paredes de la escuela, sino que pueden optar a "una carrera más larga" en la Administración*), El País, 13/07/2012).

Fariem bé de comprendre, companys, que aquesta conversió dels centres en empreses de titularitat pública però amb un model de gestió idèntic a l'empresa privada, en mans dels capatassos-directors, és una exigència de la burgesia com a part del seu pla de negoci a l'educació estatal, que passa per garantir els seus beneficis reduint les despeses globals del treball (entre elles, les dedicades a l'ensenyament dels fills dels treballadors), alhora que prepara el desembarcament dels seus capitals, orfes de les seves activitats tradicionals (com la construcció), en el negoci de l'educació. Els polítics són els nois dels encàrrecs d'aquestes exigències, que, sense oposició classista organitzada per part dels treballadors, ens seran imposades governin les sigles que governin. Els passos necessaris d'aquest pla es presenten clarament en els escrits de 2009-10 de les associacions pro-patronals ADIMAD i FEDADI, de la seva execució s'han anat encarregant els governs del PP, del PSOE, d'IU, d'ERC o de CiU, mentre que els propis directors camuffen i silencien tot això des del sindicalisme subvencionat i les marees verdes o grogues que entre tots aixequen. Les consignes buides de contingut d'aquestes marees, àmpliament publicades pel grup Prisa, veritable ideòleg i portaveu de la burgesia espanyola en matèria d'educació, són les mateixes amb què els directors camuffen el seu veritable i desconegut programa patronal: **qualitat educativa, defensa de lo públic, autonomia dels centres educatius... Tot això significa en els seus actes: els treballadors a l'ensenyament (com tots els treballadors en general) no tenen més drets que els que assegurin els beneficis patronals, és a dir, el de treballar més i cobrar menys. L'estrepitós enrenou muntat per les marees i els moviments socials promoguts pel grup Prisa, ADIMAD-FEDADI, el sindicalisme subvencionat i la falsa esquerra parlamentària ha tingut per objectiu desviar l'atenció dels treballadors de tota reivindicació laboral classista.** El resultat que podíem descomptar era l'aclaparadora derrota de fa dos cursos a Madrid, que ha deixat el camí lliure per a la implantació dels plans del patró-Estat i dels seus capatassos-directors. L'últim episodi d'aquesta planificada maniobra de camuflatge es dona en la fecunda xerrameca al voltant de la

LOMCE sobre bilingüïsmes, trilingüïsmes, classes de religió, d'ètica o de ciutadania... Serem nosaltres els primers a aplaudir amb alegria la desaparició definitiva de totes les religions, ètiques i ciutadanes burgeses amb què s'embruteixen els xavals als centres educatius, però sumar-se a la cacofonia fredament organitzada per la patronal és fer-se el seu còmplice i oblidar temes molt més importants, com els que hem esmentat fins ara, o la desaparició de les beques per a llibres i, molt especialment, les de menjador o les

monstruoses condicions amb què els pistolers d'Eulen, Clece, ISS, Ferrosor i totes les altres subcontractes matxaquen les nostres companyes de la neteja, per no parlar de la situació dels companys interins. **Ni la LOE, ni la LOMCE, ni cap altra llei educativa solucionarà aquests problemes, sinó l'organització de tots els treballadors al voltant de les nostres reivindicacions comunes com a classe. Precisament aquestes últimes són les que pretenen fer-nos oblidar.**

Per què el capitalisme exigeix descarregar la seva crisi en tots els treballadors, incloent-hi els "públics"?

L'actual crisi en què es troba immers el sistema capitalista no és com es pregona des de la putrefacta ciència oficial, una simple crisi de curtcircuit del crèdit, ni es deu al malgastament d'uns treballadors "generosament" retribuïts, com prediquen una legió de patètics predicadors, ni se soluciona amb suposades injeccions de liquiditat (coartada que amaga un desesperat intent de tancar forats sense fons) ni per descomptat és el resultat d'una nefasta gestió de tal o qual partit polític, ni d'un o altre d'aquests patètics ninots, aquests que s'anomenen presidents, reis o ministres i que només gestionen servicialment el monstre capitalista que tan aviat els col·loca a la direcció com els dona la puntada en els seus signes culs. És una crisi gegantina del capitalisme, conseqüència implacable de les lleis i contradiccions inherents i consubstancials al sistema: la sobre capacitat productiva que desemboca en la crisi deflacionista, la veritablement terrorífica perquè escapa al més mínim control de la burgesia, una crisi qualitativament equiparable a la de 1929, però immensament superior en quant a les seves magnituds, com correspon a un capitalisme que arriba a tots els racons del Planeta, perquè el capitalisme és un sistema que funciona a escala internacional, i no té sentit parlar d'economies nacionals, espanyola, catalana, basca, gallega, valenciana, madrilenya, andalusa, francesa, nord-americana, etc. Es produeixen massa mercaderies de tota mena que no troben comprador, amb el que es trenca el procés de circulació del capital, capital que no es pot revaloritzar, cosa que provoca una caiguda en picat de la taxa de guany, guany que és l'única raó de ser del capital al qual se subordina tota la resta. **I en una crisi deflacionista de les dimensions gegantines que atravessem no hi ha una sortida normal, "pacífica", "suau" o indolora.** A l'horitzó planeja una Guerra imperialista que imposi una nova divisió internacional del treball i estableixi les bases d'un nou cicle d'acumulació. Les pesades fanfarronades que es repeteixen des de les esferes dominants -govern, patronal i fins i tot la molt lleial oposició- no són més que mentides piadoses per atordir dolçament a les aclaparades criatures i es repetiran contra tota evidència fins al moment després de l'esclat de la catàstrofe. És una broma de dubtós gust parlar de recuperacions, llums al final del túnel i altres bajanades quan Estats Units està a punt de fer fallida, les anomenades economies emergents redueixen el seu creixement i Europa va camí de ser un desert industrial, atropellada per un continent asiàtic que acumula la producció industrial mundial i amb ella el guany. I sense producció industrial i guany, tot el muntatge d'economia de serveis es torna insostenible.

La superació, purament temporal i efímera, de la crisi passa per descarregar els seus devastadors efectes sobre la massa de tots els treballadors tant del sector públic-estatal com del privat, totalment desorganitzada per la maquinària del sindicalisme estatal, en realitat pures empreses de serveis sindicals i sobretot, caps de personal -o més finament recursos humans- de les empreses. I

Què us espera, estudiants, com a futurs treballadors?

Tal com passa amb la construcció i la resta de sectors, la fàbrica-universitat està afligida per la malaltia de la sobreproducció. Com sabeu, durant anys es van obrir universitats i més universitats en les ciutats i racons més reconduïts, dedicades totes elles a produir titulacions d'allò més dispers. El resultat ja el coneixeu: sobreproducció de titulats en el mercat laboral. El títol té algun valor en la mesura que permet al treballador trobar una feina en

aquest atac als treballadors no distingeix categories ni estatus per tal de recuperar la seva enfonsada taxa de guany. En primer lloc es redueixen dràsticament els costos directes del treball amb acomiadaments massius i baixada generalitzada de salaris, però a més s'ataca els costos globals del treball, la sanitat i l'educació dels treballadors i els seus fills, cosa que colpeja de ple els treballadors dels mal anomenats serveis públics. Com que amb això no n'hi ha prou, l'altra línia d'acció no és altra que la privatització: en fallida els negocis tradicionals de la burgesia espanyola com la construcció i l'obra pública, s'entra a sac amb el pressupost estatal, del qual el gruix -més d'un 60%- està en la sanitat i l'ensenyament. **La privatització del pressupost per a la seva gestió, esdevé no pas un caprici ideològic, d'aquesta nebulosa criatura anomenada neoliberalisme, espantall que agiten les esbombades i reaccionàries mareas, sinó una pura necessitat capitalista per sobre de partits i governs, perquè en el capitalisme és l'estat i els seus sequaços els que estan al servei del capital i no a l'inrevés.**

Els anomenats treballadors públics, funcionaris, laborals i tot una infinitat de categories, no ens lliurem, per tant, de l'ofensiva del capital, sinó que estem al centre de la diana. Ja hem patit acomiadaments massius de companys eventuals i interins, quatre anys -i els que queden- de congelació de salaris a més de la supressió de pagues extres, però tot això no és sinó un mer pròleg del que s'acosta. La burgesia catalana, avantguarda intel·lectual, teòrica i política de l'estat espanyol ja ha proposat la recepta, un suposat "comitè de savis" -en escorxar vius als treballadors, s'entén, única ciència en la qual són destres- "*piden prescindir de los funcionarios. (...) Ese estudio, desvelado por El País, propone que solo haya funcionarios en puestos que requieren del ejercicio de la autoridad, como los Mossos d'Esquadra, los inspectores o aquellos empleados encargados de otorgar licencias. El resto de los funcionarios perdería su actual estatus y se convertiría en personal laboral, con lo que podría ser despedido en cualquier momento. (...) Con esa pérdida de categoría, la administración podría prescindir de esos trabajadores por causas económicas, tal y como faculta en la actualidad el reglamento de los ERE*" (Cinco Días, 8- 5- 2013). I ja sabeu, cal "catalanitzar" Espanya, com proposa amb exemplar desvergonyiment i desimboltura la campiona de l'espanyolisme Esperanza Aguirre de tan vomitiu record. Les burgesies de la Pell de Toro, que es tiren els plats pel cap pel repartiment del botí que arrenquen a la classe treballadora, fan pinya davant l'enemic comú, que no és altre que la massa dels treballadors. De pas l'estat capitalista burgès exhibeix el respecte i estima que li mereix el sacrosant ensenyament i sanitat, despullant els treballadors d'aquests sectors de la honrosa condició de funcionaris, mentre mima els que defensaran els seus interessos de classe i li trauran les castanyes del foc, a tir i cop de canó si cal com a "PANRICO".

relació amb aquests estudis, en cas contrari, la titulació es converteix en un tros de cartró que bé es pot penjar darrera la porta. Mentre el propi capitalisme no havia arribat encara a aquesta crisi de sobreproducció que abarrota el mercat de mercaderies invendibles (entre les quals estan els títols universitaris), se us podia enganyar als estudiants amb el conte de les bondats de l'educació, de l'esforç i de la progressió personal sense fi. **Avui,**

estudiants, heu d'obrir els ulls i desenganyar-vos: sota el capitalisme i sense organització classista el vostre futur és l'atur o el semiatur a perpetuïtat, l'emigració, o ocupar els llocs que deixen vacants els treballadors immigrants que abandonen Espanya, però en unes condicions encara pitjors que les seves. D'altra banda, fins i tot el coixí familiar que us està fent de suport es desinfla ràpidament davant els mateixos atacs capitalistes contra els treballadors. Estudiants, com a futurs treballadors en les condicions laborals i vitals d'explotació i opressió més terribles, els

vostres són els problemes de la classe treballadora, davant els que heu de prendre posició. Per exemple, quin lloc de treball tindreu en el futur si els vostres familiars es veuen a obligats a treballar fins als 69-70 anys? Com podreu trobar feina en el futur si no us organitzeu amb la resta de treballadors per frenar i revertir la tendència a l'augment de l'edat de jubilació? Us esperem a SUT perquè ens ajudeu a organitzar el sindicalisme no subvencionat i d'acció directa que hem de reprendre!

Quina és l'alternativa dels treballadors assalariats de l'ensenyament davant d'aquest panorama?

Necessitem recuperar els mètodes classistes de lluita i d'organització, **transmetent la memòria de les lluites passades i presents**, intentant mantenir un contacte estret i quotidià entre nosaltres. Aquest contacte ens permet conèixer el que passa en cada centre de treball i, alhora, obtenir una imatge de conjunt que ens tregui de l'aïllament. Per això, cal cultivar el companyerisme dins del centre de treball i estendre constantment llaços cap a fora. **Aquesta revista que tens a les mans es proposa com una eina que faciliti aquest llaç i el flux d'informació entre nosaltres. Us convidem a participar-hi i fer-la vostra, comunicant què passa en tots els nostres centres i la notícia dels problemes que en ells es donen**, encara que ens semblin minúsculs (recordem que qualsevol atac contra un treballador es reproduceix ràpidament a la resta, i que les mesures contra nosaltres en un centre es difonen ràpidament a altres). Publicarem a la revista aquestes informacions amb el relat de les lluites que vagin sorgint (i les que ja hem donat). **Us convidem també a unir-vos a les nostres reunions dels dimarts a partir de les 18:30h als locals del sindicat Solidaritat i Unitat dels Treballadors a Barcelona i a Madrid, en què tractem aquests i altres problemes dels treballadors de tots els sectors i ens organitzem per donar-los resposta** (l'adreça dels locals sindicals consta al peu d'aquesta pàgina). Hem de convertir els centres educatius en vespers de reivindicacions obreres amb seccions i grups sindicals capaços de respondre a cada una de les agressions del patró i els seus capatassos, tinguin o no el suport de les seves lleis, procurant l'extensió pacient i rigorosa de les lluites des de cada centre de treball, que poden començar sent petites o fins i tot minúscules, fins a la vaga general indefinida, per les següents reivindicacions: **per reduir l'atur, reducció de la**

jornada de treball sense reducció salarial, exigint un màxim de 18 hores lectives i 25 de permanència en el centre, màxim de 15 alumnes per aula i jubilació voluntària als 55 anys amb el 100 % del salari, per a acabar amb la lluita fratricida entre treballadors, tots els eventuais i interins a fixos sense passar per oposicions (a igual treball, igual salari i condicions!) i fora totes les contractes dels centres educatius, passant els treballadors a l'empresa principal, en solidaritat amb la resta dels treballadors, retorn de les beques per a llibres i molt especialment les de menjador. Si el capitalisme només pot sobreviure rebentant la classe treballadora, preparem la lluita futura per rebentar el capitalisme.

Companys/es de l'ensenyament a tots els nivells, tant estatal com privada, netejadors/es, auxiliars de control, treballadors en el manteniment, ensenyants de tot tipus, cuidadors/es, fixos o eventuais, funcionaris o laborals i interins... us convidem a trencar amb la submissió quotidiana buscant la solidaritat i el companyerisme. Trenquem amb l'aïllament diari i la impotència individualista que predica i practica el sindicalisme subvencionat en cada centre, amb el seu "no hi ha res a fer" i les seves falses solucions en el canvi parlamentari. **Us cridem a preparar la solidaritat activa (amb, per exemple, concentracions als centres de treball i a les direccions d'àrea) com a resposta a cada agressió del patró-Estat i els capatassos-directors. Acudiu a ajudar a organitzar el sindicat de classe sense alliberats ni subvencions, que és la nostra eina de resistència i lluita com a treballadors assalariats que som!**

ON ENS TROBARÀS:

Vine a les reunions del SUT:

BCN: Tots els dimarts a partir de les 18:30h al local de C/ Mallorca 632 local 16 – Metro: Clot.
Tel. 657 842 589 – mail: sindicatsutbcn@gmail.com

MADRID: Tots els dimarts a partir de les 18:30h al local de Pl. de Matute, nº10, 2º D –
Metro: Antón Martín Tel. 91 420 03 11 – mail: sindicatosut@gmail.com

Col·labora amb aquesta revista: envia'ns informació sobre la situació del teu centre de treball, els abusos que patiu, les mesures que adopta el patró en col·laboració amb els equips directius ... Teixim la xarxa solidària que ens permeti enfrontar aquestes situacions!

VISITA LA PÀGINA WEB DEL SINDICAT

www.nodo50.org/sindicatosut sindicatsutbcn@gmail.com - sindicatosut@gmail.com

IL·LEGEIX I DIFON LA PREMSA CLASSISTA!

Recolza la **Caixa de Resistència**, aportacions al **0182 4003 17 0201538404**